

KÖRTEFA

A ganédomb mellett álltál, az öreg körtefa alatt.
Mikor a körték megértek és lehulltak, csak azokat lehetett megenni, amik nem a dombra estek, körbe, a drótkerítésen túlra, a törzsnek támasztott raklapok, biciklivázak, léckerítésdarabok közé, onnan kellett őket előhalászni. Nagyok voltak, mint a fa, nagyok és öregek, ütött-kopottak, az eséstől talán, nagyot estek, aztán félig kezdtek már megrohadni, kerek, barna anyajegyek rajtuk, benyomódva, vagy hiányok, harapásnyomok, ahogy a darazsak megkóstolták őket. A ganédomb nem volt bűdös, csak amikor utánpótlás érkezett, betolni a fémtragacsot az ólba, a disznók riadtan beljebb iszkolnak, döng, kopog a köröm a betonon, szaros lesz a combjuk, ahogy nagy igyekezetükben elcsúsznak, majd felpattannak gyorsan. Szalmával keveredett nagy kulák, facsarja az orrod a búz, aztán megszokod, alig különbözik a torlódó esőfelhők fújta nedves levegőtől. Vasvillával rakod a vastragacsra, tolod ki, ráborítod, rádobálsz a ganédombra, az magába fogadja, beleolvad. Rámegy a héj, amit nem esznek meg a tyúkok vagy a disznók, rámegy a nyesedék, mindent bevesz, gyanús színű levek műanyag vödrökből, nagyapád is ráhugyozik, te is gyerekként, miért ne, oda nyugodtan. Ez barbárság, anyádat, nagyanyádat is ingerli, nagyapád a budiba jár, hiába az angol vécé, meg hátul hugyozik, te nagydolgozni bejársz, megalkuszol, két világ között. Nyugodtan hugyozol, nézed, ahogy lefolyik, mint kis sárga, habzó ér, nincs benned szorongás, mint mikor sokan állnak be a bevásárlóközpontban a piszoárhoz, és nem megy, pedig kell, és tudod, hogy a melletted álló tudja, hogy nem megy. A ganédomb akkora, mint te vagy, micsinász, tegané, hallod, ahogy apád

szidja a kutyát, az iszkol, körbefutja a rakást, elszökell a körtefa alatt. Kieffer. Ez a körte neve, ez a fajtája. A ganédomb mellett álltál, a szín alatt jobbra, a rozsdás fémhordók mellett nyílt a fáskamra, oda volt kötve egy bálamadzaggal a törpetyúk és a tizenegy kiscsibéje. A semmiből jött az ölyv vagy héja vagy sólyom, azóta sem tudod, hiába beszéltél solymászokkal, nem tudtad pontosan felidézni, ők nem tudtak segíteni, halálos csendben és láthatatlanul gyorsan csapott le, akkor ijedtél meg így életedben, amikor felvágott a sodrás a Sázaván a romos boltív falára, majd nagy nehezen elfeszítettétek az evezővel, és továbbvitt a víz, kikormányoztad onnan, az utánatok jövőt csak a szerencse óvta meg, hogy ne préselje fel hajóستól a víz a falra, s ne maradjon ott, a többiek oldalt engedték le a kis vízlépcsőn a kenukat, habzott, folyt a víz, örült sebességgel. Reinko visszament segíteni, te, a kormányos összeroskadva ültél egyedül, nézted, mit csinálnak, torkodban a szíved. A sasmadár kettőt csapott, és a törpetyúknak csak a véres tollai szálltak szerteszét, nagyapád utánakapott reflexből, látod, ahogy kockás inge feltúrva eres karján, és az a kar, mint a lassított felvétel, semmiféle esélye nincs, hogy elérje azt a sárga, karmos lábat. A tizenegy kiscsibe egy óra alatt meglett, előkerültek a fák közül, a raklap alól, egy kirohant a ganédomb mellé, az öreg körtefa alá, onnan vetted kézbe, apró, pihés teste a markodban elfért, a véres lábcsonk a szakadt bálamadzagon hevert a porban, s eszedbe jutott róla, ahogy a napsárga húslevesből kihalászva szívja, szívogatja mindenki, majd matt darabjai kopogva hullnak rá a kopott, virágmintás porcelántányérra.